

Sygn. akt VI Ka 501/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Deręgowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2024 r. w Elblągu sprawy

D. G. (1) s. J. i J. ur. (...) w M.

oskarżonego o czyn z art. 288 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Morągu

z dnia 27 września 2023 r. sygn. akt VII K 290/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że obniża kwotę tytułem naprawienia szkody do 21.400 zł (dwudziestu jeden tysięcy czterystu złotych),

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

IV. zasądza od oskarżonego D. G. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. K. kwotę 3500 zł tytułem udziału pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 501/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejskowy Wydział Karny w Morągu z 27 września 2023r. w spr. VII K 290/22</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	<p>innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		D. G. (1)	karalność oskarżonego Czyn z art. 288§1 kk	Informacja z KRK	k.849-851
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługuje na wiarygodność.	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO			

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO
WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
1,2	<p>Obrazy przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obrońca oskarżonego postawił zaskarżonemu wyrokowi zarzuty obrazy przepisów postępowania tj. art. 424 §1 pkt. 1 kpk, art. 7 kpk, art. 4 kpk, art. 170§1 pkt. 3 kpk oraz błędów w ustaleniach faktycznych, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.</p>			

Na wstępie
uzasadnienia
środka
zaskarżenia
autor apelacji
dużo miejsca
poświęcił
krytyce bardzo
skąpych ustaleń
faktycznych ,
wskazując, że
w pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji
ograniczył je
do opisu czynu
przypisanego, co
wskazuje według
obrońcy na
obrazę art. 424
kpk.
Jednocześnie
skarżący
przytoczył
poglądy
doktryny oraz
orzeczenia dot.
braku podstaw
do uchylecia
wyroku w
przypadku gdy
tylko
uzasadnienie nie
spełnia
wymogów z art.
424 kpk, z
których wynika
możliwość
wzruszenia
wyroku gdy
dodatkowo-
obok
sporządzenia
uzasadnienia
niezgodnie z
wymogami z art.
424 kpk- zarzuca

się też i wykaże
naruszenia art. 7
kpk czy art. 410
kpk.

W ocenie sądu
odwoławczego,
mimo iż
pierwotne
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku
rzeczywiście
było
ekstremalnie
lakoniczne w
zakresie ustaleń
faktycznych z
części 1, to
niemniej nie
uniemożliwiło
ono zapoznania
się obrońcy
z argumentacją
sądu I instancji
i podjęcia z
nią polemiki (o
czym świadczy
obszerna
apelacja
obrońcy), gdy
w treści dalszej
części
uzasadnienia
sąd orzekający
dokonał analizy
poszczególnych
dowodów i
wskazał jakie
okoliczności dot.
przebiegu czynu
z nich
wynikające
uznał za
wiarygodne.
Podkreślić też
należy, że braki
w zakresie
elementów
składowych

uzasadnienia
wyroku tylko
wówczas
uzasadniają jego
uchylenie, gdy
prowadzą do
wniosku, że
sąd pierwszej
instancji
nieprawidłowo
wydał wyrok
(zob. wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 10 listopada
2010 r., IV
KK 315/10, LEX
nr 653737).
W niniejszej
sprawie zaś
takiego wniosku
sformułować nie
można, gdy nie
było też podstaw
aby podzielić
zarzut obrazy
przepisów
postępowania w
postaci art. 7
kpk, art. 4 kpk,
art. 170§1 pkt. 3
kpk, co zostanie
omówione niżej.
Przy czym nawet
jeżeli pewne
szczegóły z
ustaleń
faktycznych
wynikających z
uzupełnionego
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku zostały
krytycznie
ocenione przez
skarżącego, to
i tak –
zdaniem sądu
odwoławczego-
nie doszło do

obrazy przepisów postępowania czy błędnych ustaleń faktycznych dot. okoliczności mających istotne (a nie poboczne) znaczenia dla zapadłego wyroku. Sąd w konsekwencji nie stwierdzono aby doszło do obrazy art. 424§1 pkt. 1 kpk mającej wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tym bardziej, że ostatecznie sąd I instancji uzupełnił pierwotne uzasadnienie w krytykowanym zakresie.

Co do zgłoszonego zarzutu obrazy art. 4 kpk, to w orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że naruszenie tego przepisu nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2012 r., IV

KK 211/12, LEX nr 1220924).
Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 390/07, LEX nr 353329). Przepis ten wyraża bowiem ogólną dyrektywę postępowania karnego, która jest konkretyzowana poprzez treść odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego, nakazujących lub zakazujących organom prowadzącym postępowanie karne dokonanie określonych czynności w przewidzianych tymi przepisami sytuacjach procesowych

(np. art. 40 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k.). Stawiający ten zarzut skarżący wskazuje głównie na błędą w jego mniemaniu ocenę zgromadzonego materiału, wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków (w odniesieniu do poszczególnych wersji), a zatem zarzut ten stanowi w istocie zdublowanie zarzutów dotyczących oceny dowodów, co zostanie omówione poniżej.

Natomiast odnosząc się do zarzutu obrazu art. 170§1 pkt. 3 kpk poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii, to należy wskazać skarżącemu, że powołał się on na to, że sąd I instancji oddalając ten wniosek kierował się oceną

przydatności
tego dowodu
wydaną przez
biegłą z zakresu
antroposkopii, a
nie biegłego z
zakresu
antropologii, a
w pisemnym
uzasadnieniu
apelacji skupił
na wykazaniu
różnicy
pomiędzy
antropologią a
antroposkopią
przy wskazaniu,
że nie ma
w tej sprawie
jakiegokolwiek
opinii od
biegłego
antropologa, że
nie istnieje
możliwość
weryfikacji w
ramach opinii
antropologicznej
tego czy sprawcą
podpalenia jest
oskarżony.
Jednak wbrew
takiemu
zarzutowi, to
należy
przypomnieć, że
sąd I instancji
oddalił wniosek
dowodowy z
powołaniem się
nie tylko na
stanowisko
(pisemne, ustne)
biegłych z
Laboratorium
Kryminalistycznego
KWP w O.
tj. biegłej z
zakresu badań
antroposkopijnych

i specjalistę zespołu (...) J.W., biegłego z zakresu badań cyfrowych nośników danych W. S., ale i na treść pisemnej opinii z Biura (...) w L. wydanej przez biegłą z zakresu antropologii sądowej, antroposkopii i antropometrii A.K., którą weryfikował biegły z zakresu informatyki, techniki telekomunikacyjnej i wizualnej oraz analizy zapisów monitoringu i drogomierzy T. S.. Przy czym biegli w wydanych opiniach spójnie ocenili, że niska jakość nagrania ze zdarzenia nie pozwala na dokonanie weryfikacji osoby sprawcy, gdy biegli z Biura (...) w L., w tym biegła A. K. mając do dyspozycji nagranie ze stacji paliw z dnia 01.09.2020r. na którym widoczna jest osoba oskarżonego i

to w ruchu, zwrócili uwagę na to, że sprawca na monitoringu z podpalenia samochodu ma na sobie ubranie kamuflujące sylwetkę (a więc dokonanie pomiarów ciała oskarżonego wskazane w apelacji przez obrońcę nie byłoby przydatne dla wydania opinii), co dodatkowo, poza niską jakością nagrania (gdy nie są widoczne żadne cechy głowy i twarzy), utrudniało przeprowadzenie precyzyjnych badań identyfikacyjnych. Stąd w podsumowaniu opinii wskazano na brak rezultatu zleconej opinii dokonania porównawczej identyfikacji antropologicznej pomiędzy osobą z monitoringu ze zdarzenia a oskarżonym uwidocznionym na nagraniu ze stacji paliw. W świetle powyższego nie ma więc racji obrońca, iż brak

w sprawie
jakiegokolwiek
opinii od
biegłego
antropologa i
że niesłusznie
oddalono
wniosek
dowodowy o
taką opinię z
obrazą art. 170§1
pkt. 3 kpk z
powodów
przytoczonych
przez
skarżącego. Sąd
I instancji
bowiem
pozyskując
opinie ww
biegłych, w tym
z zakresu
antropologii
sądowej,
antroposkopii i
antropometrii
wyczerpał
możliwości
kategorycznego
zweryfikowania
opinią
tożsamości
osoby z nagrania
z podpalenia, co
słusznie
stanowiło
postawę
oddalenia
wniosku o
kolejną opinię.
Bowiem mimo
tego, że obrońca
postuluje aby
opiniujący
antropolog
posiłkował się
dokonaniem
przez
oskarżonego
„powtórzenia

ruchów, które
wykonał
sprawca
podpalenia”, to
z pewnością
nie byłby to
porównawczy
materiał, który
nie mógłby
zostać
zmanipulowany
przez
oskarżonego,
natomiast biegła
z Biura (...) w L.
dokonała analizy
porównawczej
nagrań z
podpalenia i tych
z oskarżonym
ze stacji paliw
(gdy oskarżony
zachowywał się
naturalnie), a
jednocześnie
zaznaczyła, że
sprawca
podpalenia na
nagraniu nie
wykazuje
żadnych
anomalii i cech
charakterystycznych
w sposobie
poruszania, gdy
ma na sobie
ubranie
kamouflujące
sylwetkę, co
dodatkowo –
obok niskiej
jakości zapisu
dowodowego z
podpalenia,
utrudnia
przeprowadzenie
badań
identyfikacyjnych.
Z tych też
względów zarzut

obrazy przepisu
prawa
procesowego na
tle oddalenia
wniosku
dowodowego nie
podlegał
uwzględnieniu.
Nadto warto
podkreślić, iż
mimo takiego
zarzutu, to
obrońca nie
ponowił przed
sądem
odwoławczym
wniosku
złożonego w
postępowaniu
pierwszoinstancyjnym
o opinię biegłego
z zakresu
antropologii.

Nie można też
było zgodzić
się z zarzutami
obrońcy dot.
obrazy art. 7
kpk przy ocenie
materiału
dowodowego,
tym bardziej, że
w tym obszarze
pisemne
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku od
początku było
obszerne i
umotywowane.

Ponadto
należało uznać,
że pozyskano
w sprawie taki
materiał
dowodowy,
który - po
dokonaniu jego
oceny przez

pryzmat logiki i doświadczenia życiowego wskazywał na sprawstwo oskarżonego w przypisanym mu czynie.

Wbrew bowiem stanowisku skarżącego to takie okoliczności wynikające z wiarygodnych w tym zakresie dowodów jak:

- motyw jaki miał do działania oskarżony,

- nabycie przed czynem paliwa (zlanego do butelki), gdy podpalenie samochodu nastąpiło przy użyciu cieczy łatwopalnej,

- przebywanie oskarżonego w czasie czynu w M., w przerwie pomiędzy pobytami na rybach,

- połączenie telefoniczne pomiędzy oskarżonym a D. G. w dniu 03.09.2020r. o godz. 03.25:27,

- podobieństwo ubrania i obuwia

sprawcy
zarejestrowanego
na monitoringu
z obuwem
oskarżonego
oraz z ubraniem
wydobytym z
rzeczki po
zdarzeniu,

-
zidentyfikowanie
ubrania
wydobytego z
rzeczki jako
należącego do
oskarżonego,

we wzajemnym
powiązaniu
wskazują na
sprawstwo
oskarżonego w
popelnieniu
przypisanego
mu czynu.

Powyższe
okoliczności
zostały zaś
dowodowo
wystarczająco
wykazane, gdy
nie można
zgodzić się z
autorem
apelacji, by przy
ocenie
dowodów,
doszło do
naruszenia art. 7
kpk. Warunkiem
prawidłowej
oceny materiału
dowodowego
zgromadzonego
w sprawie jest
wzięcie pod
uwagę i
dokonanie oceny

wszystkich przeprowadzonych dowodów, z czego sąd I instancji się wystarczająco wywiązał. Przy czym nie stwierdza się zarzutu obrazu art. 7 kpk w sytuacji, gdy niektóre dowody, czy np. tylko wybrane wersje zeznań danego świadka, stanowiły podstawę ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, jeśli sąd je rozważył i uznał na płaszczyźnie art. 7 kpk jako wiarygodne, co w realiach rozpoznawanej sprawy nastąpiło. Logiczny jest też wniosek, że jeżeli zeznania tej samej osoby, składane parę razy w postępowaniu, w odniesieniu do kluczowej kwestii są rozbieżne, to nie mogą być wszystkie uznane za w wiarygodne i wspólnie stanowić podstawę

ustalenia okoliczności sprawy, gdy należy dokonać oceny każdej z wersji przedstawionych przez świadka i siłą rzeczy tylko jedna z nich – po weryfikacji w myśl art. 7 kpk- może być ewentualnie uznana za rzetelną.

Z taką sytuacją mamy zaś w przypadku zeznań C. P. (1), którego drugie zeznania z 21.10.2010r.- wbrew stanowisku autora apelacji- słusznie (jak to uczynił sąd I instancji) można było uznać za wiarygodne.

Natomiast wersje w których C. P. przekonywał, że był razem z oskarżonym na stacji paliw i wówczas złali paliwo do butelki, które następnie zawieźli do niezidentyfikowanej osoby, gdy świadek ten w miesiąc po zdarzeniu nie potrafił podać

żadnych danych identyfikujących osobę której mieli zawieźć paliwo w butelce (nie był w stanie wskazać nie tylko numeru telefonu do niego czy jego nazwiska, ale nawet imienia czy pseudonimu tej osoby), z pewnością trudno uznać za rzetelne w świetle doświadczenia życiowego. Przy czym trudno zgodzić się z obrońcą, że świadek ten następnie przekonywująco wyjaśnił z jakich przyczyn zmienił zeznania, gdy tymczasem po prostu te wersje które dot. przekazania paliwa z butelki osobie trzeciej po jego zakupie nie są logiczne, bo świadek składał je w taki sposób, że trudno mu uwierzyć, iż nie potrafił podać żadnej informacji która by pozwoliła zidentyfikować odbiorcę paliwa zlanego na stacji do butelki. W

kontekście zaś
opinii biegłego z
zakresu
pożarnictwa dot.
źródła pożaru
samochodu B.
poprzez użycie
cieczy
łatwopalnej, to
akurat nabycie
paliwa zlanego
do butelki przez
oskarżonego,
gdy był z nim
C. P. w dniu
01.09.2020r. na
stacji paliw co
zostało
zarejestrowane
na nagraniu z
monitoringu, to
wskazuje na
sposób
pozyskania
przez
oskarżonego –
wbrew
nielogicznym
tym zeznaniom
C. P. o
przekazaniu
butelki z
paliwem
niezidentyfikowanej
osobie- cieczy
łatwopalnej
użytej do
popelnienia
przypisanego
mu czynu.
Ponadto wbrew
teżom z apelacji,
to argumenty
dot. braku
negatywnego
wpisu
pokrzywdzonego
o siostrze
oskarżonego
przed nabyciem

paliwa zlanego do butelki , nie mogły być uwzględnione. Należy bowiem zgodzić się z sądem I instancji, iż w małych miejscowościach, jak M., to sama informacja o udziale siostry oskarżonego w programie typu (...) musiała być lokalną sensacją i się rozejść jeszcze – szczególnie wśród rówieśników- przed emisją programu, gdy z poprzednich edycji programów tego typu (I sezon (...)) był emitowany jesienią 2019r.) można było wnioskować jakie jest praktykowane zachowanie ich uczestników (dobieranie się w pary, zmiany partnerów aby nie zostać samotnym, bo to wyklucza osobę z programu i walki o nagrodę), nawet bez zapoznania się z emisją odcinka w którym po raz pierwszy

wystąpiła siostra
oskarżonego.

Tego zaś
dotyczył wpis
użytkownika
samochodu B.,
który miał dosyć
ogólną ale
wymowną i
deprecjonującą
siostrę
oskarżonego
treść (a więc
wbrew
stanowisku
obrony nie był
to „zwykły”
komentarz
internetowy i
mógł wywołać u
oskarżonego –
który miał już
inne zatargi z H.
K. - reakcję -
gdyż był bardzo
obraźliwy - w
postaci
podpalenia
pojazdu
użytkowanego
przez autora
wpisu), który
mógł ukazać się
przed nabyciem
paliwa zlanego
do butelki, i w
którym
pokrzywdzony
nie odnosił się
wcale do
szczegółów
zachowania
siostry D. G.
w konkretnym,
wyemitowanym
odcinku
programu.

Nie można też
zgodzić się z

uwagami skarżącego, że oskarżony nie miał motywu aby popełnić przypisany mu czyn, że to iż sam jest „drobnej” postury i „nie ma za sobą grupy mężczyzn”, co poddaje w wątpliwość czy zdecydowałby się na odwet na H. K.. Bowiem czyn przypisany oskarżonemu nie jest czynem z kategorii p-ko życiu i zdrowiu, do jego popełnienia nie jest potrzebna szczególna tężyzna fizyczna czy udział kilku osób.

Podpalenie samochodu, szczególnie w godzinach nocnych, gdy z tego powodu należało zakładać, że zdarzenia nie będą obserwowane inne osoby, nie wymagało współdziałania z innymi osobami z jakiejś grupy, która miałaby w tym wspierać oskarżonego.

Natomiast podpalenie dokonane po

zamieszczenia
przez H. K.
wpisu
obrażającego
siostrę
oskarżonego,
wskazuje na
działanie
stanowiące
szczególnie
reakcję
oskarżonego na
ten wpis, a
nie na pobicie
oskarżonego
sprzed 2
miesiący, tym
bardziej że sam
oskarżony w
wyjaśnieniach
podkreślił, że
zdenerwował go
wpis
pokrzywdzonego
dot. jego siostry.

Jako nielogiczny
należy uznać też
argument, że H.
K. i jego koledzy
mieli powód
aby obciążyć
oskarżonego o
podpalenie
samochodu
użytkowanego
przez H. K. w
związku z tym,
że groziła im
odpowiedzialność
za wcześniejsze
pobicie
oskarżonego, bo
w ten sposób
mogli zastraszyć
oskarżonego. W
realiach tej
sprawy nie
ustalono
bowiem żeby

wyartykułowano
wobec
oskarżonego, że
„obciążenie go
odpowiedzialnością
za podpalenie
samochodu” jest
ostrzeżeniem
aby nie obciążał
innych osób w
sprawie dot.
pobicia sprzed 2
miesiący.
Trudno też
przyjąć aby
wykazano, że
„obciążenie go
odpowiedzialnością
za podpalenie
samochodu” jest
rewanżem za to,
że groziła im
odpowiedzialność
karna za
wcześniejsze
pobicie
oskarżonego,
skoro – jak to
słusznie przyjął
sąd I instancji-
wina
oskarżonego w
popelnieniu
przypisanego
mu czynu
wynikała nie
tylko z zeznań H.
K. (który według
obrony miał
„ukierunkować”
postępowanie
policji na osobę
oskarżonego)
czy innych
wskazanych w
apelacji
świadków, ale
dowody te
zostały też
pozytywnie

zweryfikowane innymi obiektywnymi dowodami. Dla przykładu należy wskazać, że takim dowodem jest połączenie telefoniczne między oskarżonym a D. G. w dniu 03.09.2020r. o godz. 03:25:27. Wbrew tezom skarżącego podnoszącego wątpliwości dot. tego czy prawidłowo ustalono kto do kogo dzwonił, to podstawowy fakt, który z tego połączenia wynika wskazuje, że o tej godzinie oskarżony nie był w towarzystwie (...)G., bo logicznym jest, że gdyby byli ze sobą to nie byłoby powodu by do siebie dzwonić. A to zezwala na danie wiary relacji D. G. w zakresie w jakim opisywał, że w czasie podpalenia samochodu (według monitoringu z k. 41 doszło do niego o godz. 03:31- 03:32)

oskarżony nie przebywał w jego towarzystwie, nie wrócili jeszcze razem dalej łowić ryby.

Dlatego wobec takich dowodów, które można było uznać za wiarygodne i wynikających z nich

okoliczności nie można zgodzić się z obrońcą iż doszło do obrazy art. 7 kpk przy ocenie dowodów, w tym co do wyjaśnień oskarżonego.

Sama bowiem okoliczność, że oskarżony

konsekwentnie nie przyznawał się do winy nie świadczy o rzetelności relacji D. G., tym bardziej, że choćby

połączenie telefoniczne z godz. 03.25:27 przeczy jego wersji aby był wówczas na rybach z D. G..

Wbrew tezom obrońcy nie można też zgodzić się z tym, że nagranie z monitoringu wskazuje, że osoba podpalająca

pojazd to osoba niska i lekko otyła (a oskarżony jest wysoki i szczupły). Zapoznanie się bowiem z tym dowodem potwierdza uwagi z opinii z Biura (...) w L. wydanej przez biegłą z zakresu antropologii sądowej, antroposkopii i antropometrii A.K., że sprawca na monitoringu z podpalenia samochodu ma na sobie ubranie kamuflujące sylwetkę (a więc i opinia biegłej na to wskazuje, wbrew zarzutom obrońcy, że wersję o założeniu przez sprawcę dwóch warstw odzieży oparto tylko na samym fakcie odnalezienia ubrań w rzeczce), widać na nim osobę w bardzo obszernej, ciemnej bluzie lub kurtce z kapturem, szerokich ciemnych spodniach, a więc osoba na nagraniu nie była wcale lekko

otyła tylko
ubrana tak aby
kamuflować
wygląd swojej
faktycznej
postury, figury,
co wpisuje się też
w ustalenia sądu
I instancji oparte
na relacjach
świadców w
powiązaniu z
wyglądem
odzieży którą
sprawca miał
wrzucić po
czynnie do rzeczki
(przy czym
kolorystyka
ubrań
wydobytch z
rzeczki jest
podobna do tej
ubrań sprawcy
z nagrania, gdy
niska jakość
nagrania nie
pozwala na
bliźsze
ujawnienie na
ubraniu sprawcy
jakiś cech
identyfikujących
bliżej ubranie
sprawcy, chociaż
zabezpieczona
bluza posiada
kaptur i ogólny
kształt podobny
do ubrania z
kapturem, które
nosił sprawca
podpalenia, a
zabezpieczone
spodnie z rzeczki
ogólnie
kształtem są
podobne do
spodni
noszonych przez

sprawcę podpalenia- co wynika z opinii biegłego W. S.), że oskarżony na jedną warstwę ubrania nałożył jeszcze ciemną bluzę i spodnie (przy czym nawet jeżeli spodnie odnalezione w rzeczce były za długie dla oskarżonego, to skoro były to spodnie robocze, używane przez dłuższy czas, o czym świadczą ślady po farbie lub szpachli i zeznania K.C. który widział oskarżonego w takiej odzieży w warsztacie M. D. wiele miesięcy przed czynem, to mogły być użytkowane jako robocze po ich podwinięciu, a następnie oskarżony, po czynie, bez żalu by je wyrzucił, a nadto mogły być większe – podobnie jak bluza-skoro były zakładane na inną warstwę odzieży).

Ponadto osoby otyłe, z uwagi na tuszę poruszają się raczej wolno a osoba na

nagraniu
przemieszcza się
dość szybko,
jak to określiła
biegła z Biura
(...) w L.
- dynamicznie.
Nie ma też
podstaw aby
zgodzić się z
obrońcą, że na
nagraniu widać
z pewnością
osobę o małym
wzroście, niską,
gdy oskarżony
nie jest wysoki w
sposób
nietypowy, z
danych z akt
wynika że ma
178-180 cm
wzrostu,
ponadto
sylwetka
sprawcy
podpalenia –
na co zwrócono
uwagę w opinii
z Biura (...)
w L. - została
zarejestrowana
„od góry i w
dużej odległości
od obiektywu
kamery
rejestrującej”, co
powoduje
(według biegłej-
trudności w
identyfikacji
antropologicznej)
ale także w
sposób
oczywisty
„skrócenie”
sylwetki sprawcy
podpalenia na
nagraniu.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że nie ma znaczenia to, że sprawca podpalenia na nagraniu nosi buty sportowe z białą podeszwą, co zauważył jeden ze świadków, gdy i na nagraniu ze stacji paliw, na którym w sposób niekwestionowany figuruje oskarżony, to widać że D. G. nosi ciemne obuwie sportowe z białą podeszwą, przy czym skoro biegli z zakresu antropologii sądowej, antroposkopii i antropometrii wydający opinie w sprawie, którzy posiłkowali się wiedzą i umiejętnościami biegłych z zakresu badań cyfrowych nośników nie podjęli się -z uwagi na niską jakość nagrania z podpalenia - dokonać bliższej identyfikacji sprawcy na nich widocznego, to nie można w

takich okolicznościach zarzucać H. K. że na nagraniu potrafił wskazać jako cechę identyfikującą tylko obuwie z białą podeszwą.

Nie można też było zakwestionować trafności orzeczenia sądu z powołaniem się na to, że M. D., który pracował z oskarżonym nie rozpoznał ubrań wydobytych z rzeczki jako rzeczy noszonych w pracy przez oskarżonego. Bowiem świadek ten nie zaprzeczył kategorycznie temu by oskarżony takie rzeczy nosił, po prostu nie pamiętał tej okoliczności, nie kojarzył jakie ubrania nosił oskarżony, sam też nie pamiętał wyglądu swoich ubrań, co świadczy o tym, że nie przywiązywał wagi i faktycznie nie zapamiętał kto w czym chodził. Przy

czym na
okazanych mu
ubraniach M.
D. rozpoznał
zabrudzenia jak
od prac
blacharsko-
lakierniczych, co
wzmacnia
wiarygodność
konsekwentnych
relacji K.C.,
który zeznał, że
bywając często
w warsztacie, w
takiej właśnie
odzieży jak ta
wydobyta z
rzeczki widywał
oskarżonego
wtedy kiedy
przyjeżdżał po
odbior
pojazdów. Skoro
zaś oskarżony
według zeznań
K.C. nosił
„ubrania z
rzeczki” w pracy
w warsztacie,
a M. D.
rozpoznał na
niej zabrudzenia
charakterystyczne
dla rodzaju prac
wykonywanych
w warsztacie,
to zabrudzenia
te nie powstały
dopiero podczas
opisywanego
przez D. G.
(gdy obrońca
podważa
wiarygodność
zeznań D. G.
co do tej
okoliczności)
naprawiania
jego samochodu

przez
oskarżonego w
nocy
2/3.09.2020r.,
gdy świadek
łowił ryby, bo
nasuwa się na
tę zeznań K.C.
i M. D. logiczny
wniosek, że
zabrudzenia te
musiały powstać
wcześniej,
podczas wielu
dni pracy
oskarżonego w
warsztacie.

Nie było też
powodu aby
uznać, że sąd I
instancji
niewłaściwie
ocenił zeznania
D. G. przy
uwzględnieniu
konfliktu
lojalnościowego
w którym się
znajdował.

Skarżący nie
chce bowiem
dostrzec tego, że
świadek ten w
czasie czynu był
kolegą
oskarżonego,
jeździł z nim
na ryby, gdy
jednocześnie był
blisko związany
nie z samym
H. K. (2),
ale z bratem
użytkownika
spalonego
pojazdu tj. B. K.
(któremu opisał
okoliczności dot.
kontakt z

oskarżonym w noc zdarzenia i inne i co ten świadek po raz pierwszy zeznał na rozprawie w dniu 16 maja 2023r. co mogło wpłynąć na pewne niedoskonałości jego relacji co do szczegółów, gdy z uwagi na konflikt z oskarżonym mógł sam H. K. ubarwiać swoje relacje co do pewnych szczegółów by tym bardziej wskazać na winę oskarżonego), którego określał jako przyjaciela, co faktycznie mogło powodować rozterki po stronie świadka i składanie relacji różnym osobom tak aby zadowolić danego słuchacza, co miało też wpływ na treść składanych przez niego zeznań. Ponadto świadek logicznie wykazał, że szczegóły zdarzenia, które pojawiły się w kolejnych przesłuchaniach

wynikały ze sposobu w jaki odbierano od niego relacje, gdy pierwsze zeznania trwały bardzo krótko, a dopiero przy kolejnych zadawano mu szczegółowe pytania, co wpłynęło na rozwinięcie jego wypowiedzi.

Przy czym w sytuacji gdy jego zeznania dot. tej ważnej okoliczności, że w czasie gdy doszło do popalenia samochodu, to oskarżony - wbrew wyjaśnieniom D. G.- był w M., jako spójne z obiektywnymi danymi od operatora telefonicznego z których wynika jednoznacznie połączenie telefoniczne między oskarżonym a D. G. w dniu 03.09.2020r. o godz. 03:25:27 (choć D. G. różnie opisywał kto wykonał to połączenie), to zasługiwały na uznanie je za prawdziwe i nie może

ich podważyć
podnoszona
przez obrońcę
okoliczność dot.
kontaktu
telefonicznego
kilka godzin po
czynie pomiędzy
D. G. a H.
K. czy karalności
świadka. Ten
ostatni
argument
odnosi się wręcz
się do
zabronionej w
postępowaniu
karnym analogii,
gdy tylko z
faktu karalności
świadka, jego
pobytu w
jednostce
penitencjarnej,
nie można
wyciągać
wniosku o
kłamliwości jego
zeznań.
Oczywiście nie
wszystkie też
okoliczności
wynikające z
ogółu zeznań
D. G. mają
kategoryczny
walor
wiarygodności,
np. gdy stara
się on wykazać,
że nie znał
przed czynem
pokrzywdzonego,
że nie miał w
bliskim czasie po
czynie z nim
kontaktu, gdy
opisywał różnie
bliższe szczegóły
sytuacji z

biegnącym
oskarżonym w
okolicy działek
(przy czym
obrona się
odwołuje do
tego, że nie są
wiarygodne te
depozycje które
wskazywały na
zapalenie
światła na klatce
schodowej w
bloku gdzie
mieszka
oskarżony o
godz. 3:37, co
wpisuje się w
wersję D. G.
o oskarżonym
który nie pobiegł
do mieszkania
tylko w innym
kierunku) , ale
jak wykazano
to akurat te
dane istotne
dla rozpoznania
sprawy a dot.
obecności
oskarżonego w
M. w czasie
czynu, blisko
miejsca jego
popelnienia,
zasługiwały na
ich
uwzględnienie,
gdy zostały
potwierdzone
nie tylko
połączeniem
telefonicznym w
dniu
03.09.2020r. o
godz. 03.25:27,
ale i faktem
odnalezienia w
miejscu
wskazanym

przez świadka
pokrzywdzonemu
w rzeczce ubrań
o takich cechach,
które
odpowiadały
cechom (ciemna
barwa, kaptur,
kształt,
obszerność)
kamuflującego
ubrania sprawcy
podpalenia
uwidocznionym
na nagraniu
z monitoringu
(gdy sprawca
podpalenia nosi
też obuwie z
białymi
podeszwami a
takie użytkował
oskarżony),
które to ubrania
jako należące
do oskarżonego
rozpoznał K.C.,
gdy zawierały
zabrudzenia
które mogły
powstać w czasie
pracy w
warsztacie M.
D.. Ponadto w
świetle dowodu
z monitoringu
ze stacji paliw
(który
potwierdza fakt
nabycia i zlania
paliwa do butelki
z udziałem
oskarżonego
noszącego
obuwie z białą
podeszwą) to
D. G. mógł
potem widzieć
taką butelkę z
benzyną. Co zaś

do uwag obrońcy
dot. tego, że
opisane przez D.
G. wyrzucenie
ubrań przez
oskarżonego do
rzeczki (gdzie
łatwo można
było je odnaleźć)
jest mało
racjonalne, bo
sprawca
podpalenia dla
zatarcia śladów
przestępstwa ,
po prostu
ubranie by spalił
lub je porzucił
w miejscu, które
wyklucza jego
odkrycie, to
należy wskazać,
że świadek nie
odpowiada za
to czy sprawca
podpalenia
zaplanował
logicznie
pozbycie się
ubrań czy
zaplanował tylko
podpalenie a
potem działał
pod wpływem
chwili, co
tłumaczy
wyrzucenie
ubrań do rzeki,
gdy przecież
oskarżony nie
miał też za wiele
czasu- skoro
miał wrócić
na ryby ze
świadkiem- na
to aby wzniecić
ogień (np.
rozpalić
ognisko) i
ubrania spalić.

Przy czym z jednej strony obrońca uważa za nielogiczne to aby oskarżony po podpaleniu samochodu miał wyrzucić do rzeczki dowód tj. ubranie którym kamuflował swój wygląd w czasie czynu, by z drugiej strony wskazywać, że oskarżony nie miałby powodu aby uciekać w takim celu nad rzeczkę skoro mógłby uciec do położonego obok miejsca spalania pojazdu własnego mieszkania, ale pomija to, że w takim razie dowód -ubranie kamuflujące byłoby łatwiejsze do ujawnienia (niż wrzucone do rzeki) w wyniku przeszukania pomieszczeń użytkowanych przez oskarżonego.

Nie bez znaczenia jest i to, że w wyniku podpalenia samochodu wskazanego w zarzucie to doszło do zniszczenia zaparkowanego obok pojazdu

rodziców
oskarżonego, co
mogło
spowodować, że
oskarżony nie
wrócił do
mieszkania (w
kamouflującym
stroju,
pachnącym
benzyną, co
mogło być łatwo
powiązane przez
rodziców
oskarżonego z
pożarem) tylko
oddalił się
stamtąd i
pobiegł w innym
kierunku, po to
też aby pozbyć
się odnalezioną
potem odzież.

Stąd w świetle
wyżej
zaprezentowanych
rozważań nie
można było
zgodzić się z
obrońcą aby
doszło do
dowolnej oceny
materiału
dowodowego, a
w szczególności
osób
wymienionych w
pkt. II części
wstępnej
apelacji.
Ponadto sama
okoliczność, iż
oskarżony od
początku,
konsekwentnie
nie przyznawał
się do
zarzucanego mu
czynu nie może

stanowić - w
świecie
wiarygodnych
dowodów i
wynikających z
nich
okoliczności
obciążających,
które we
wzajemnym
powiązaniu
wskazują na
sprawstwo
oskarżonego w
popelnieniu
przypisanego
mu czynu-
powodu
wystarczającego
do tego aby
zmienić
zaskarżony
wyrok i
uniewinnić
oskarżonego od
przypisanego
mu czynu. W
szczególności
niewystarczające
do podważenia
winy
oskarżonego są
zeznania J., J. G.
czy A. Ż., skoro
świadkowie ci
nie byli
naocznymi
świadkami
zdarzenia.
Mimo, że J. i
J. G. uważali,
że oskarżony nie
mógł popełnić
zarzucanego mu
czynu, bo był
na rybach, to
z omówionych
wyżej powodów
okoliczność ta
nie została

potwierdzona.
Również
depozycje A.
Ż. opisującej,
że widywała
świadka G. w
towarzystwie
(...), czy K. jak
parkował u G.,
gdy było to
już po spaleniu
samochodu, to
wskazywały
tylko na te
okoliczności
podane przez
świadka
świadczące o
znajomości ww
osób, ale nic
nie wnosily co
do możliwości
ustalenia na
podstawie relacji
świadka jak
wyglądał
przebieg
zarzucanego
oskarżonemu
czynu. Nie
potwierdzono
też procesowo
okoliczności
jakoby D. G.
otrzymał
pieniądze od M.
S. za obciążenie
oskarżonego. Co
zaś do oceny
wiarygodności
samym
depozycji M.
S. to nie
były one też
na tyle istotne
aby stanowić
znaczący dowód
w sprawie, który
miałby
przesadzić o

braku winy
oskarżonego,
gdy świadek ten
co do meritum
sprawy podał,
że o spalaniu
pojazdu słyszał,
ale nic o tym nie
wie.

Nie można też
było uwzględnić
tezy obrońcy
iż z nagrania
z monitoringu
wynika, że
sprawca
podpalenia nie
zapalał żadnego
lontu lecz tylko
rozlewa
benzynę, co
miałoby
podważać
zeznania D. G.
w tej części w
jakiej zeznawał
o butelce z
benzyną z
lontem. Po
pierwsze
bowiem jakość i
zakres nagrania
z monitoringu
nie obejmuje
dokładnie
widoku sytuacji
z samego
momentu
podpalenia
pojazdu, z opinii
biegłego z
zakresu
pożarnictwa
wynika zaś,
że przyczyną
powstania
pożaru było
zapewne wylanie
cieczy

łatwopalnej na
karoserię w
okolicach
podszybia i
podpalenie tej
cieczy. Przy
czym ujawniona
na nagraniu
bliskość czasowa
zbliżenia się
sprawcy do
pojazdu i
gwałtownego
powstania łuny
świadczącej o
pożarze, a
następnie
szybkie
oddalenie się
sprawcy od
pojazdu,
wynikające z
nagrania z
monitoringu
potwierdza, że
przy podpaleniu
użyto cieczy
łatwopalnej (o
czym świadczy
błyskawiczne
powstanie
pożaru), dla
której zapłonu
niezbędne jest
albo podpalenie
knota, lontu
albo podpalenie
cieczy przez
bezpośrednie
użycie ognia na
taką ciecz (co
jednak wiąże się
z
niebezpieczeństwem
doznania
poparzeń przez
podpalacza), gdy
samo rozlanie
cieczy
łatwopalnej np.

benzyny- co
przecież wynika
z doświadczenia
życiowego i
logiki- nie
spowoduje
pożaru, a biegły
też wyraźnie
podał w opinii
że pożar powstał
poprzez wylanie
cieczy
łatwopalnej i
podpalenie jej.

Obrońca zarzucił
zaskarżonemu
wyrokowi błędy
w ustaleniach
faktycznych z
powołaniem się
na to, że
prawidłowa
analiza
zgromadzonego
materiału
dowodowego
powinna
prowadzić do
ustalenia, że
okoliczności
faktyczne
przyjęte przez
sąd I instancji
faktycznie nie
miały miejsca
i że przede
wszystkim
błędnie ustalono
iż oskarżony
dokonał spalania
samochodu
należącego do J.
K.. Przy czym jak
wyżej wskazano
to nie doszło do
przekroczenia
granic
swobodnej
oceny dowodów,

której wynikiem
miał być
podstawowy
zarzucany błąd
w ustaleniach
faktycznych w
zakresie
przyjęcia
sprawstwa
oskarżonego w
popelnieniu
przypisanego
mu czynu, gdy
zgromadzony
materiał
dowodowy był
wystarczający i
w swojej części
obciążającej
oskarżonego na
tyle wiarygodny,
że nie
pozostawiał
wątpliwości co
wyczerpania
przez
oskarżonego
znamion
przypisanego
mu przestępstwa
z art. 288§1
kk. Tak więc
podstawowy fakt
sprowadzający
się do ustalenia
winy D. G.
w zniszczeniu
przez podpalenie
pojazdu marki
B. (...).K. (który
był faktycznie
użytkowany
przez jego syna
o pseudonimie
(...)) nie został
– wbrew tezie z
apelacji-
ustalony
dowolnie, skoro
ma oparcie w

wiarygodnych dowodach i okolicznościach obciążających oskarżonego. Wybiórczo zaś przytoczone przez obrońcę okoliczności, dowody, które miałyby wspierać zarzuty apelacyjne, stanowią jedynie polemikę z prawidłowo skonstruowanym wyrokiem uznającym D. G. za winnego czynu z pkt. I. Skoro zaś sąd I instancji błędnie nie ustalił ww faktu, to zarzucany błąd nie ma wpływu na treść orzeczenia.

Ponadto odnosząc się do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych z uzupełnienia apelacji, w odniesieniu do treści wynikających z uzupełnionego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie faktów (gdy uzupełnienie pisemnego uzasadnienia wyroku

powoduje, że dezaktualizują się uwagi obrońcy dot. naruszenia prawa oskarżonego do obrony, w tym do rzetelnego procesu w rozumieniu art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z zarzucaną obrazą art. 424§1 pkt. 1 kpk), to przecież sam skarżący w swojej podstawowej apelacji powołał się na stanowisko z komentarza do art. 455a kpk (red. Świecki Dariusz, opubl. LEX/el.2023), iż przedmiotem apelacji od wyroku jest wyrok, a nie jego uzasadnienie, gdy sąd odwoławczy orzeka nie na podstawie sporządzonego uzasadnienia, tylko na podstawie materiału dowodowego zebranego przez sąd I instancji. A jak wyżej

<p>wskazano to analiza całości kształtu zebranego materiału dowodowego i okoliczności sprawy, dokonana przez pryzmat zasady z art. 7 kpk, to pozwalała na przyjęcie, że wyrok który zapadł co do zasady jest słuszny i nie zaszły podstawy do uwzględnienia wniosku końcowego z apelacji i uzupełnienia apelacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo
niezasadny.

Z przyczyn dla
których zarzuty
z apelacji i
argumenty tam
podniesione nie
przekonują aby
zaszły powody
do wzruszenia
zaskarżonego
wyroku w
kierunku
wskazanym we
wniosku
końcowym o
zmianę wyroku
poprzez
uniewinnienie
oskarżonego.

Nie było też
podstaw z art.
437§2 kpk
zdanie drugie do
uwzględnienia
wniosku o
uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
sądowi I
instancji, gdyż
nie zachodzą
podstawy z art.
439§1kpk, 454
kpk ani nie
jest konieczne
przeprowadzenie
na nowo
przewodu w
całości. Nadto
obrońca
oskarżonego nie
składał

wniosków dowodowych czy oświadczeń z których wynikałaby potrzeba przeprowadzenia przewodu co do wielu innych, nowych dowodów. Ponadto po zleconym przez sąd odwoławczy uzupełnieniu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku to zdezaktualizował się wniosek wyrażony w apelacji aby uchylić zaskarżony wyrok do ponownego rozpoznania sprawy z uwagi na brak spełnienia wymogów z art. 424 kpk , tym bardziej, że nie stwierdzono zasadności zarzutu obrazy art. 7 kpk.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z aktami sprawy

dostrzegł, iż wartość samochodu B. przed zdarzeniem została wyceniona opinią biegłego na kwotę 22.300zł i taką wartość zniszczonego samochodu przyjęto w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I oraz taką kwotę tj. 22.300zł wskazano w pkt. II wyroku jako kwotę do zapłaty tytułem naprawienia szkody w całości. Przy czym sądowi I instancji umknęło, że zniszczony w wyniku zdarzenia z 3.09.2020r. samochód B., został w dniu 24.09.2020r. sprzedany przez J. K. na części za kwotę 900 zł (k.259). Stąd kwotę z pkt. II tytułem naprawienia szkody należało pomniejszyć o 900 zł i zmienić z urzędu zaskarżony wyrok wniesiony

	na korzyść oskarżonego w ten sposób, że obniżyć ją do 21.400zł	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Z uwagi na to, że zniszczony w wyniku zdarzenia z 3.09.2020r. samochód B., został w dniu 24.09.2020r. sprzedany przez J. K. na części za kwotę 900 zł, co nie zostało uwzględnione w rozstrzygnięciu z pkt. II dot. naprawienia szkody.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok w przeważającej		

części, za wyjątkiem korekty rozstrzygnięcia z pkt. II w zakresie wysokości kwoty zasądzonej tytułem naprawienia szkody.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których zarzut z apelacji i argumenty podniesione w apelacji, a w konsekwencji wnioski końcowe nie zasługiwały na uwzględnienie, a jedynie wskutek okoliczności dostrzeżonej przez sąd odwoławczy z urzędu to zaszyły powody do korekty rozstrzygnięcia z pkt. II wyroku. Nie było też podstaw do zmiany kary zasadniczej, która została wymierzona – dotychczas karanemu oskarżonemu - przy zastosowaniu dobrodziejstwa z	

art. 37a §1 kk, w postaci grzywny.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmieniono zaskarżony wyrok poprzez korektę rozstrzygnięcia z pkt. II w zakresie wysokości kwoty zasądzonej tytułem naprawienia szkody.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Z uwagi na to, że zniszczony w wyniku zdarzenia z 3.09.2020r. samochód B., którego wartość wyceniono na 22.300zł, został w dniu 24.09.2020r. sprzedany przez J. K. na części za kwotę 900 zł, to należało dokonać korekty rozstrzygnięcia z pkt. II dot. kwoty tytułem naprawienia		

szkody poprzez pomniejszenie jej o 900 zł.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt. III, IV	W ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia	

oskarżonego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego z uwagi na jego sytuację materialno-rodzinną (bezrobotny, ojciec małego dziecka, na utrzymaniu rodziców) i konieczność zapłaty przez niego kary grzywny, kwoty tytułem naprawienia szkody oraz na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesionych wydatków na ustanowienie w sprawie pełnomocnika z wyboru (art. 624§1kpk).

Przy czym ponieważ oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu odwoławczym na dwóch terminach rozprawy odwoławczej reprezentował pełnomocnik ustanowiony z wyboru, to w konsekwencji nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i

utrzymania w przeważającej części zaskarżonego wyroku w mocy, należało zasądzić od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 3.500 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym, gdy kwota ta według oświadczenia pełnomocnika została zapłacona, a nadto mieści się w 6-krotności stawki minimalnej (§11 ust.2 pkt.4 i ust. 7 oraz § 15, §16 i §17ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

7. PODPIS